# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci navrhovatele **S. S.,** bytem Popůvky č. 20, Kojetín, proti odpůrci **JUDr. Tomáši Vránovi,** soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Přerov, se sídlem Přerov, Komenského 38, o návrhu na vyslovení neplatnosti exekučního příkazu odpůrce č. Ex 0225/03 ze dne 24. 6. 2003,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud obdržel dne 1. 7. 2009 návrh, kterým se navrhovatel dovolával vyslovení neplatnosti exekučního příkazu vydaného odpůrcem dne 24. 6. 2003 pod sp. zn. Ex 0225/03; současně požádal zdejší soud o „*navrácení vlastnictví*“ domu č. p. 381 v Kojetíně, který je předmětem nařízené exekuce.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky za nichž může o popsaném návrhu meritorně rozhodnout (podmínky řízení). Základní podmínkou každého soudního řízení je jeho předmět. Předmět řízení je ve správním soudnictví vymezen v ustanovení § 4 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). S výjimkou specifických řízení svěřených správním soudům (§ 4 odst. 2 s. ř. s.) lze v nejobecnější rovině konstatovat, že pojmovým znakem sporu ve správním soudnictví je právě relevantní individuální správní akt či jiné jednání *orgánu veřejné správy*, jehož adresátem je fyzická či právnická osoba a kterým je autoritativně vstupováno do sféry jejích subjektivních práv. V projednávané věci se navrhovatel v rámci správního soudnictví domáhá vyslovení neplatnosti exekučního příkazu vydaného soudním exekutorem ve smyslu ustanovení § 47 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorem a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen exekuční řád). Navrhovatelem vymezený předmět řízení je sice rozhodnutím, nikoli však rozhodnutím vydaným *orgánem veřejné správy*. Z ustanovení § 28, věty druhé exekučního řádu vyplývá, že *úkony exekutora se považují za úkony soudu*; exekuční příkaz má stejné účinky jako nařízení výkonu rozhodnutí dle občanského soudního řádu (§ 47 odst. 2 exekučního řádu). Z uvedeného je zcela evidentní, že napadený exekuční příkaz je *eo ipso*

nutno považovat za úkon soudu vydaný v rámci občanského soudního řízení. Jakýkoli přezkum takového aktu leží tedy mimo rámec správního soudnictví vymezeného již výše zmiňovaným § 4 s. ř. s. Totéž lze uvést i pokud jde o návrh na *„vrácení vlastnictví“* k předmětu exekuce; i zde jde o věc soukromého práva a takový návrh může být projednán toliko v rámci občanského soudního řízení.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, a nebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Pokud jde o tu část návrhu, kterou se navrhovatel domáhá vyslovení neplatnosti výše uvedeného exekučního příkazu, zde Nejvyšší správní soud shledal, že jde o návrh, který nemůže být projednán jak v rámci správního soudnictví (viz výše), tak ani v řízení před civilními soudy (§ 47 odst. 3 exekučního řádu *expressis verbis* stanoví, že proti exekučnímu příkazu není přípustný opravný prostředek). Z tohoto důvodu proto návrh v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, který vylučuje, aby řízení ve věci mohlo proběhnout.

Pokud se týká návrhu na *„navrácení vlastnictví“* domu č. p. 381 v Kojetíně, zde jde zcela evidentně o návrh občanskoprávní povahy, který může být uplatněn pouze v občanském soudním řízení (před civilními soudy). Vzhledem k tomu, že podaný návrh jako celek zcela evidentně směřuje k odvrácení realizace nařízené exekuce, považuje zdejší soud za korektní navrhovatele upozornit na možnost využití institutů zakotvených v části šesté občanského soudního řádu [návrh na odklad výkonu rozhodnutí (srov. též § 54 odst. 1 exekučního řádu) či návrh na zastavení výkonu rozhodnutí (srov. též § 51 písm. b) exekučního řádu)]. Návrh je nutno podat u okresního soudu, jehož místní příslušnost je v daném případě dána ustanovením § 252 odst. 4 písm. b) občanského soudního řádu. Z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud odmítl i tuto část návrhu, a to postupem dle § 46 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu